

ÇAMŞIHI YÖRESİ ÂŞIKLARI VE FEYZULLAH ÇINAR

ASHIKS OF “ÇAMŞIHI” REGION AND FEYZULAH CINAR/ÇINAR

ФЕЙЗУЛАХ ЧИНАР И АШУГИ ЧАШИХСКОЙ ОБЛАСТИ

Dr. Doğan KAYA*

Öz

Sivas’ın Divriği ilçesi de âşıkların kümeleştiği yerlerdendir. Buraya bağlı “Çamşihî Yöresi”nden önemli âşıklar yetiştirmiştir.

Bu yazıda; 33 ozanın adı verilmekte, yöre âşıklık geleneği açısından irdelenmektedir. Bu âşıkların da daha pek çok bilinmeyen âşıkların olabileceği bir gerçektir.

Bu yöre köylerinin tamamı Türkmen asıllı olup Alevî-Bektaşî inancına sahiptirler. Yazıda; Çamşihî adının bir efsaneye dayandırıldığı ifade edilerek, bu efsane anlatılmaktadır. Kelimenin adının “Çamşeyhi” olduğu söylenmektedir.

Çamşihî yöresi âşıklarının en önemli özelliği saz çalıp türkü söylemeleridir. Yöreye ait özel bir ezgiyle şiirlerini türkü haline getirirler.

Yazar, bu yörenin en bilinen bir âşığı konumunda olan Feyzullah Çınar anlatılmaktadır. 1937-1983 yılları arasında yaşayan ve hayatını daha çok Ankara’da geçiren Feyzullah Çınar’ın sanatı, eserleri ve âşıklık seviyesi dile getirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Feyzullah Çınar, Çamşihî Yöresi, âşıklık geleneği, saz çalma.

Abstract

Divriği district of Sivas is a place where ashiks come together. Important Ashiks from “Çamşihî” have grown. Çamşihî is a famous place with major poets.

In this article; are given 33 name of the poet, the region is discussed about the tradition of ashik. It is sure that, there are more ashiks who is not known by society.

All the villages in this region’s origin is Turkoman, and their belief is Alevi-Bektashi. In this article, the name of “Çamşihî” is stated that based on a legend of the name describes that myth. It is said to be as “Çam Şeyhi (Pine Sheikh)”.

---

* Cumhuriyet Üniversitesi Halk Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi. Sivas/TÜRKİYE
(drdogankaya@gmail.com)

Most important feature of the ashiks of “Çamşılı” is they play reed and say folk songs. They bring their poetry into songs with a special melody of that region.

In this article, is mentioned the most important ashik named Feyzullah Cinar who lived between 1937-1983 and mostly spent time in Ankara. Also discussed his artworks and the level of his success.

Keywords: Feyzullah Cinar/Çinar, “Çamşılı” Town, tradition of ashik, instrument playing saz (musical instrument).

Âşıkların yatağı olarak nitelenen Sivas’ın daha ziyade Divriği, Kangal ve Şarkışla ilçelerinde âşıkların yoğunlaştığı görülür. Söz konusu ilçelerden Divriği’de de âşıkların kümeleştiği yer olarak Çamşılı yöresi karşımıza çıkar.

Şunu açık yüreklilikle söyleyebiliriz ki; çok küçük bir coğrafi alana sahip olmasına rağmen yoğunluk itibarıyla Türkiye’nin bağrından en fazla âşik yetiştiren yöresi Çamşılı’dır. Çamşılı’nın kapladığı coğrafi alan ve nüfusa göre yüzdesi alındığında yukarıdaki hükmümüzde bizi haklı çıkaracak sonuca ulaşırız. Adından söz edeceğimiz 33 ozan dahi, küçümsenmeyecek bir sayıdır.

Yörede ozan sayısının fazla olmasında en başta gelen sebep; yüzyıllar boyu yapıla gelen Ayini Cemler ve sazlı-sözlü ortamdır. Elbetteki dert, aşk, gurbet vs. gibi başka sebepler de vardır. Ancak saz ve şiir geleneğinin öteden beri var olması, asıl sebep olarak kendini gösterir.

Söz konusu yörede şiirlerine ve biyografik bilgilerine ulaşamadığımız daha pek çok ozanın var olduğuna da şüphemiz yoktur.

Diğer taraftan Çamşılı köylerinde doğmayan fakat bu yörenin kültürünü alarak yetişen *Garip Hıdır*, *Rehberi* ve *Sinemî* gibi ozanlar da vardır. Düşünceme göre kişiler, doğdukları yere göre değil de çocukluk ve gençlik yıllarında aldıkları kültüre göre belli bir bölgeye dâhil edilmelidir.

Yüzölçümü itibarıyla Türkiye’nin ikinci büyük ili olan Sivas ili, Ordu, Giresun, Erzincan, Malatya, Kahramanmaraş, Kayseri, Tokat ve Yozgat ile komşudur. Sivas, zengin halk kültürüyle Anadolu’nun odak noktasını teşkil eder, Anadolu’nun özetidir. Bir başka deyişle, yabancı kültürlerin pek etkisinde kalmamış bir ilimizdir. Bunun sebepleri tarihî, coğrafi, iktisadî ve ticarî faktörlere bağlanabilir. Gerek Selçuklular gerekse Osmanlılar döneminde özellikle kültürel yönden hiç bir devletin egemenliğine girmemiştir. Ancak geniş topraklara sahip olmasından ve bazı kavimlerin muhtelif yörelere yerleşmesinden dolayı birtakım kültürel farklılıklar vardır.

Otantik özellikleriyle ve zengin folkloruyla dikkatleri üzerinde toplayan Sivas, pek çok özelliğiyle dikkati çeker. Bunlardan birisi de âşik edebiyatına en fazla âşik kazandırmış yörelerden birisi olmasıdır. İlk temsilcilerini XVI. yüzyılda bulabildiğimiz Sivas yöresi âşıklarının toplam sayısı bugünkü tespitlerimize göre 1000’in üzerindedir. Elbetteki bu sayı, yöre âşıklarının sayısının nihaî şekli değildir; çağlar boyu yaşamış ve kayda geçmemiş daha nice âşik vardır. Bunun yanında mezzarlar hariç toplam 1285 köyde her yıl yeni birkaç âşığın ortaya çıktığını da bilmekteyiz.

Geniş bir yüzölçümüne sahip bu topraklarda halk, tabiatıyla yaşadığı yöreleri kendince isimlendirmiştir. Bu cümleden olarak, Sivas’ta üç yöre vardır ki, asıl şöhretini, idari

isimlendirmelerle değil de kendince verdiği isimlendirme ile sağlamıştır. Bunlar; **Emlek Yöresi, Elbeyi / İlbeyi Yöresi** ve **Çamşılı Yöresi**'dir. Öyle ki, halk bilhassa Sivas dışında bulunduğu yerden söz ederken “*Elbeyi'nin Esköy'ündenim.*” veya “*Emlek Beyyurdu'ndan*” yahut da “*Çamşılı'n Kaygısız köyünden*” gibi ifadeler kullanarak, önce yöresini, sonra köyünü söyler.

Emlek Yöresinde bugün, büyük çoğunluğu Şarkışla'da olmak üzere Yıldızeli, Gemerek, Pınarbaşı, Sarioğlan ve Akdağmadeni'nde 80 civarında köy vardır.

Elbeyi Yöresi de, halkın “*Üs başı Kavlak, alt başı Yanalak*” diyerek sınırını çizdiği ve Sivas'ın güney batısında iskân edilmiş 42 pare köyden oluşur.

Her üç yörenin halkı da Türk asıllıdır. Bu yöreler, pek çok yönden olduğu gibi yetiştirdiği âşıklar yönünden de haklı bir gurura sahiptirler. Daha önce yaptığımız bir çalışmada Emlek Yöresindeki âşıklık geleneğini ortaya koymuştuk.¹ Burada da Çamşılı köylerinde yetişen halk şairlerini ele alacağız.

Çamşılı köylerinin tamamı Türkmen asıllı olup Alevî-Bektaşî inanca sahiptir. Burası, gelenek-görenek, inanç ve diğer otantik özelliklerini hâlâ muhafaza eden bir yöredir. Ancak geçim ve çocukların daha iyi şartlarda tahsil görmesi gibi sebeplerden dolayı çok sayıda göç vermiştir. Öyle ki köylerin toplam nüfusu 400 civarındadır. Ancak çoğunluğu Ankara ve İstanbul'da yaşayan Çamşılılıların çoğu, yaz aylarında geçici olarak köylerine gelmektedirler.

“*Çamşılı*” kelimesinin aslı “*Çamşeyhi*”dir. Şeyh, “*Alevi lideri, bir zümrenin önderi*” anlamına gelmektedir. Çamşılı köylerinin kuruluşu bir efsaneye dayandırılır.

Bir vesile ile bu efsanenin ne olduğunu nakletmek yerinde olacaktır.

Hacı Bektaş zamanında, Denizli civarında insanlara zulmeden kişilere düşman olup ilk fırsatta onları öldüren Şemseddin Sultan adında Karakesici olarak nam salmış birisi vardır. Gün gelir, öldürdüğü adamların sayısı 99'a ulaşır. Karakesici yaptıklarından pişmanlık duyup, insafa gelir ve tövbe etmek için gördüğü insana sorup ulu bir zat arar. Ona, Hacı Bektaş'ı salık verirler.

Karakesici, Hacı Bektaş Veli'nin yanına gidip ona durumunu anlatır. Hünkâr, hiç sesini çıkarmaz. Ocağa yanmakta olan çam dalının kösevisini (kösevi: ucu yanmış ağaç) çıkarıp Karakesici'ye verir.

-Bunu al, yedi yolun ortasına dik. Etrafına da bostan ek. Gelene gidene babanın hayrına yedir. İnsanlara iyilik etmekten geri kalma. Ne zaman ki bu kösevi yeşerirse, bil ki o zaman günahların affolur.

Karakesici, nasihati alıp adam öldürdüğü yere gider. oraya yedi yolun ortasına bu çam kösevisini diker, etrafını da bostan eder. Gelen giden bu bostandan yararlanır. Öyle ki, Karakesici'nin adı zamanla “Bostancıbaba” ya çıkar.

Bir gün birisi buradan geçmekteyken Bostancıbaba, bu adama bostanından bir şeyler almasını rica eder. Adam işinin acele olduğunu bahane ederek “Bostanın başına çalınsın, benim şehirde işim var.” diyerek almak istemez. Bunun üzerine, uzun zamandır günahlarının affedilmesini bekleyen ve iyice umusuzluğa düşen Bostancıbaba (Karakesici-Şemseddin Sultan), kendi kendine; “Zaten doksan dokuz oldu, bir tane daha olsa ne olur.” deyip adamı orada öldürür. Canı sıkılmış olarak olay yerinden uzaklaşırken birden diktiği çamın yeşerdiğini fark eder. Ağacı yerinden söker, Hünkâr Hacı Bektaş'a götürmek için yola

¹I. Emlek Yöresi ve Çevresi Halk Ozanları Sempozyumu Bildirileri, Ankara, 1999, s. 142-153.

koyulur. Yolda birkaç köylünün kendisine doğru geldiğini görür. Köylüler, Bostancıbaba'ya; bir adamın oralardan geçip geçmediğini sorar. Bostancıbaba da onlara ne yapacaklarını sorar. Onlar da; köylerine bir şeyhin/şihın geldiğini, o adamın da şeyhi ihbar etmeye gittiğini söylerler. Bunun üzerine Bostancıbaba, onu öldürdüğünü söyler. Oradan ayrılmış Hacı Bektaş'ın huzuruna gider, çam kösevisini yeşerttiğini söyler. Hacı Bektaş:

-“Sen artık Hakk'a yettin. Kuru bir ağaç gibiydin, şimdi yeşerdin. İnsanlar dalından yaprağından, gölgenden meyveden faydalanacaklar.” der.

Karakesici, Hünkâr'a hizmet eder, kendisine kemer-best kuşanır. Gün gelir, Hünkar Hacı Bektaş Veli Karakesici'ye destur verir;

“Bu köseviyi atıyorum. Nereye düşerse, oraya git, orada faaliyet göster.

Hünkâr yeşeren çam dalını fırlatır. Çam kösevi yine Aydın Denizli illerine düşer. Karakesici Hacı Bektaş'ın buyruğu doğrultusunda burayı mekan tutar ve faaliyetlerine başlar.

Zamanla Karakesici ölür. Kendiden sonra gelen nesili Şeyh Bedrettin isyanına katılırlar. O isyanda önemli rol oynarlar. İsyân sonrası Karakesici evlatları (Çamşeyhliler) darmadağın edilirler. Uzun yıllar izi belli olmaz. Kara Halil Baba (Karababa), Balkanlarda Dimetoka'da Bektaşî dergâhının önde gelen ismi olarak ortaya çıkar, Hacı Bektaş'a dördüncü post sahibi olarak tüm dünyadaki Alevi Bektaşîlerin lideri seçilir.

Karababa döneminde oğlu Hüseyin Abdal, Hacı Bektaşî türbesinde iyi şekilde yetişir. Babasının ölümünden sonra da Anadolu'ya açılır. Mısır, Suriye, Irak, İran dolaştıktan sonra Malatya üzerinden Divriği'nin Höbek köyüne yerleşir. Sonra Çaltı çayı kenarına tekkesini kurar. Budala Ali Baba isminde bir oğlu olur. Budala Ali Baba'nın da Mahmut, Kamber, Süleyman ve Mehmet isimli dört tane çocuğu olur.

Sinem'in yazısı denilen şimdiki Çamşihî topraklarını ve etrafındaki büyük toprakları bu kardeşler büyük mücadeleden sonra alırlar. Büyük Mahmut Ağa Osmanlı Devletine karşı isyan eder. İsyân sonunda Çamşihî topraklarından uzaklaşırlar. Aradan on onbeş yıl geçtikten sonra tekrar topraklarına dönerler. Geldiklerinde toprakların başka aşiretler tarafından işgal edildiğini görürler.

Kardeşler Çamşihî topraklarına yanlarında getirdikleri taliplerini ve dostlarını alarak yeni yeni köyler kurarlar. Mehmet Ağa Kaygısız köyünü, Süleyman Ağa Çamoğa köyünü, Kamber Ağa Başören köyünü kurar. Yeğenleri İbrahim Ağa da Şahin köyünde kalır. Daha sonra İbrahim Ağa'nın çocukları Çakırağa köyü, Mamoğa köyü, Baloğa ve Dışbudak köylerini kurarak topraklara tamamen yayılırlar.

Hüseyin Abdal, Divriği, Kangal, Zara, İmranlı, Arguvan, Akçadağ, Hekimhan, Darende, Atma hatta Zile ve Şarkışla'da etkili olabilmiş ulu bir zattır. Ali Metin; “Elimizdeki hüccetimiz Hz. Ali'nin oğlu Muhammed Hanefî'den Ahmed Yesevi'ye çıkar” diyerek soylarının Hz. Ali'ye ve Yesevî'ye kadar dayandığı beyan eder.²

Çamşihî yöresi Divriği'nin batısında yer alan bir yöredir. Bu yörede yer alan köylerin başlıcası şunlardır:

Azizağa (Başören'in mezrası), **Balova** (Baloğa), **Başören**, **Çakırağa**, **Dışbudak**, **Eyübağa** (Ölçekli'nin mezrası), **Kaygısız** (Gölören/Gölveren), **Çamoğa** (Gürpınar), **Mamoğa** (Ağın Gözecik), **Şahin** (Aşağı köy, Hacı Ağa'nın köyü).

² Âşık Ali Metin, *Pençe-i Âl-i Aba*, İstanbul, 1992, s. 210.

Çamşılı, iki cephesiyle dikkatleri üzerinde toplayan bir yöredir. Bunlar; yöreye has çalınıp söylenen ezgiler ile halk şairleridir. Bölgenin manzum ürünlerinin ezgisel yapısı başlı başına bir çalışmayla üzerinde mutlaka durulması gereken bir konudur. Ancak biz burada yörenin âşıkları üzerinde duracağız.

Aşağıda adlarını verdiğimiz 33 halk şairinden 3'ü kadın halk şairidir. Elbetteki bu sayı, yöre âşıklarının sayısı için nihai bir rakam değildir. Çamşılı, şiir söyleme ve saz çalma bakımından belki de Türkiye'nin en zengin yöresidir. Yüzyıllar boyu bu alanda boy göstermiş temsilcileri tespit etmek çetin bir mesele olarak karşımızda durmaktadır. Yaşlıların ifadeleri, cönkler ve diğer kaynaklar çerçevesinde kitapta yer verdiğimiz ozanlar saz çalıp türkü söyleyen, şiir yazan ve halk arasında âşık, ozan olarak bilinen kişilerdir. Burada sadece şiir yazan veya sadece saz çalan kişiler alınmamıştır.

Değerlendirmeye tabi tuttuğumuz ozanları mahlaslarına ve köyelerine göre şöyle sıralayabiliriz:

Mahlas	Ad-soyad	Köyü
Akarsu	Muhlis Akarsu	Kaygısız
Ali Ağa		Mamoğa
Ali Rıza	Ali Rıza Yalçın	Kaygısız
Aziz Toprak	Aziz Toprak	Baloğa
Budala	İsmail	Şahin
Celâl Dede	Celâl	Azizağa
Cemalî	Cemal yalçın	Kaygısız
Dertli Gulam	Abidin	Kaygısız
Derviş Çınar	Derviş Çınar	Gürpınar
Ehli soydan	H. Hilmi Akbulut	Çakırağa
Elif Edna	Elif Türkyılmaz	Çakırağa
Ertekin	Ali Ertekin	Başören
Feyzullah	Feyzullah Çınar	Gürpınar
Gatlı Dede	Hüseyin	Azizağa
Garip Hıdır	Hıdır Culha	Güneş
Hasan Çavuş		Baloğa
Hatice Mihrap	Hatice Şahin	Başören
Hüseyin Abdal	Hüseyin	Tekke köy
Hüseyin Gazi	H. Gazi Metin	Şahin
Hüseyin	Hüseyin Karababa	Dışbudak
İsmail Toprak	İsmail Toprak	Baloğa
Karababa	Battal Karababa	Şahin
Karababa	M. Ali Karababa	Şahin
Karakuş	Süleyman Karakuş	Azizağa

Mahmut Erdal	Mahmut Erdal	Şahin
Metinî	Ali Metin	Şahin
Mim Ali	Mehmet Ali Taştan	Başören
Rehberî	Ali Metin	Karakuzulu
Seyit Ali	Seyit Ali Atmaca	Başören
Sinemî	Ali Cavit Coşkun	Hıdırlık
Şahinî	İbrahim şahin	Azizağa
Tamey	Tamey Metin	Şahin
Ummanî	Battal Erdem	Şahin

Yöre âşıklarının en belirgin özelliği çoğunun saz çalmalarıdır. Şiirlerinde dikkatimizi çeken diğer özellik de konuların sılaya hasret ve Alevî inancının dile getirilmesine ağırlık verilmesidir.

FEYZULLAH ÇINAR

1937’de Gürpınar köyünde doğmuştur. Babası Ali Haydar (Yörede; Aslan adıyla bilinmektedir), annesi Altun (Altey)’dur. İstanbul’da bakkal çıraklığı, hamallık, Ankara İtfaiyesinde itfaiye eri, Sivil Savunmada işçilik yaptıktan sonra ciğerlerinden rahatsızlığı dolayısıyla malulen emekli olmuştur. İlk eşi, bir kız bir oğlan doğurduktan sonra böbrek yetmezliğinden vefat etmiştir. İkinci defa evlenmiş ve bu evlilikten de çocukları olmuştur. Belediye Başkanı Vedat Dalokay tarafından işçilere konser vermek için sırf maddi geliri olması düşüncesiyle Ankara Büyükşehir Belediyesinin Park ve Bahçeler Müdürlüğü kadrosunda işe alınmıştır. 1983’te kalp krizi sonucu Hakk’a yürümüştür. Mamak Belediyesiyle Ozan-Der’in işbirliği sayesinde Tuzluca’yı semtinde yapılan parka; “Feyzullah Çınar Parkı” ismi verilmiştir. Aynı parka bir de heykeli dikilmiştir.

Saza ilkokulda iken başlamış, büyüklerinden Pir Sultan Abdal, Kaygusuz Abdal ve Viranî’nin deyişlerini, nefeslerini dinleyerek büyümüş ve bu alanda oldukça ilerleme kaydederek 14-15 yaşlarında artık iyi bir saz ustası olmuştur.

Geçimini sağlamak için saz ve deyiş söylemeyi düşünmüş, genç yaşlarda, önce İstanbul, sonra Ankara’ya gitmiştir.

1960’ta doldurduğu ve 200 binden fazla satan plağının adı “Fazilet”tir. Fazilet adlı türkü, aslında Agâhî Baba’nın bir deyişidir. Plağın diğer yüzünde ise HekimhanlıEsiri’nin Şah Hüseyin Mersiye’si vardır. Toplam dört adet uzunçalar, altmış kadar kırk beşlik plak ve kırktan fazla kaset doldurmuştur. 1968’de Prof. İrene Melikoff ile Fransa’ya ve Avrupa’nın diğer ülkelerine gitmiştir. Fransa’da iki uzunçalar çıkarmıştır. Kapakta şunlar yazılıdır. TURQUIE, Shante de d’Anatolie / Per Ashik Feyzullah Tchinar”. Onunla birlikte müzik ve Alevilikte Ayin-i cem konularında konferans ve konserler vermiştir. Bütün bunlar hayatında ona maddi yönden katkı ve refah sağlamamış; o, huzuru dostlarının ilgilerinde ve takdirlerinde bulmuştur.

Daha ziyade önceki yüzyıllarda yaşamış olan Pir Sultan, Viranî, Kul Himmet, Hatayî, Kazak Abdal, Seyranî, Sıdkı, Sefil Ali ve Ruhsatî gibi âşıklardan usta malı deyişler okuyan Çınar, çağdaşı ozanların şiirlerini de ihmal etmek istememiş; Kul Ahmet, Celalî, Sefil Selimî, Fikret Piroğlu, Devrânî, Mihnetî, Maksûdî (Osman Dağlı) ve Hüseyin Kaçıran gibi âşıkların da şiirlerini plaklarında ve konserlerinde seslendirmiştir. 1960 yılından itibaren

ülkenin hemen her yerinde konserler vermiş, TRT Repertuarına pek çok eser kazandırmıştır. “*Muhabbet*” “*Bu yıl bu dağların karı erimez*”, “*Geldim şu âlemi islah edeyim*” gibi eserler bunlardan bazılarıdır.

Genellikle usta ozanların şiirlerini besteleyip okumuştur. Bu açıdan usta bir bestecidir. Feyzullah Çınar’ın kendi şiirleri, sayıca az olup bunlar da teknik yönden pek kuvvetli değildir. Dörtlüklerle vücuda getirdiği şiirlerinin yanı sıra 3+2 dizeden oluşan bentlerle de söylediği şiirleri vardır. Mahlas olarak şiirlerinde adını kullanmıştır.

Şiirlerinde konu olarak Alevilik, Peygamber, Kerbelâ, 12 İmam, aşk, nasihat, feleğe sitem, Alevî uluları, Atatürk, Ecevit, Kıbrıs, özlem, siyasi konulara yer vermiştir.

DÖRT BÜYÜK

Şu dünyada en kuvvetli dört büyük
Akıl fikir ilim bir de çalışmak
Yeryüzünde her kuvvetin sahibi
Akıl fikir ilim bir de çalışmak

Komşunun yaptı(ğ)ına “Ne güzel deme”
Sen aynı insansın ona imrenme
Yapılan işleri keramet sanma
Akıl fikir ilim bir de çalışmak

Atom denen kuvvet bir maden idi
Topraklar altında hep yatar idi
Bunu atom diye kim icat etti
Akıl fikir ilim bir de çalışmak

Yıllar yılı işte budur feryadım
Dostların dilinde söylenir adım
Fezullah’ım dört esasa bağlandım
Akıl fikir ilim bir de çalışmak

Mahzuni Şerif onun için şu şiiri yazmıştır:

Sana uyu demek içimden gelmez
Çünkü çok uyumuş uyardın Feyzo’m
Senin gibi, temsilinde eğilmez
Dik başlı dağları sayardın Feyzo’m

Sen derdin ki hiç bir Ozan yoz değil
Çıkarcının elindeki koz değil
Kanaatın tahammülün az değil
Bir dilim ekmekle doyardın Feyzo’m

Coşardın çağlardın, öyle bezmezdin
Dalgındın dalardın, hafif gezmezdin
Yeri gelir karıncayı ezmezdin
Yerinde devlere kıyardın Feyzo'm

Bağırıp çağırdın kötü düzene
Neler dedin ezilene ezene
Zaman geldi et yerine kazana
Biliyoruz hedik koyardın Feyzo'm

Topraklarda değil bizde yatansın
Her gece her gece ışık tutansın
Bize gülüp geçen düzen utansın
Böyle derdin neler duyardın Feyzo'm

Çok gamsızlar uyanmıştır sesine
Dostluk çağrısına pir nefesine
Yalan konuşmadın erkekçesine
Hak der sarhoş olur ayardın Feyzo'm

Bir zamanlar **Mahzunî**'yle inlerdin
Cömert idin bir ikramın binlerdin
Pir oğluydun mürşitleri dinlerdin
Olursa hatadan cayardın Feyzo'm

KAYNAKÇA:

Âşık Ali Metin, *Pençe-i Âl-i Aba*, İstanbul, 1992.

Fikret Otyam, "Anadolu Alevî Dünyası", *Yol*, S. 7, Eylül-Ekim 2000, s. 34-37.

Halk Ozanları ile Mamak, Ankara, 1997, s. 214-220.

Halk Ozanlarının Sesi, S. 5, Aralık 1993, s. 65-66.

Hüseyin Gazi Metin, *Alevilikte Cem*, Ankara 1997, s. 345-348.

I. Emlek Yöresi ve Çevresi Halk Ozanları Sempozyumu Bildirileri, Ankara, 1999, s. 142-153.